

men til Trods derfor ønskede man, at Bestemmelsen maatte udgaa. For det første mente man, at den var inhuman, hvad der er ganske rigtigt, og for det andet, at en Arbejder lige saa godt burde have Erstatning, naar han kom til Skade ved Arbejdet paa en Enetagesbygning som paa en større Bygning. Man mente, at der var en moralsk Forpligtelse til at yde Erstatning ogsaa til Arbejdere, der kom til Skade ved et Ulykkestilfælde, som ikke kom ind under Loven. Jeg understreger dette, fordi det efter min Opfattelse rækker noget videre end til denne lille Bestemmelse. Det anerkendes i al Almindelighed — saaledes opfatter jeg det i alt Fald — at Arbejdsgiverne have en Følelse af, at de have en moralsk Forpligtelse til at yde Understøttelse, selv om de komme til Skade ved Tilfælde som ikke nu komme ind under Loven, og det er desværre endnu mange Tilfælde. Saa tilføjer Arbejdsgiverforeningen, at den har henvendt sig til de Bygningsfag, der staa under Arbejdsgiverforeningen, saaledes Murere, Tømrere, Snedkere, Malere, Blikkenslagere og Glarmestre, og at alle disse Fag have sluttet sig til Ønsket om, at denne Undtagelsesbestemmelse maatte bortfalde. At Arbejderne ere enige i, at den bør bortfalde, behøver jeg næppe at anføre. Og da alle Parter saaledes ere enige, skulde man mene, at der var Anledning for Lovgivningsmagten til at røre ved dette Spørgsmaal. — Vedrørende Nr. 4 b. mene vi, at der efter „Bygningsværker“ bør sættes Punktum og Resten af Stykket udgaa. Loven har nemlig her en Bestemmelse om, at Arbejde, som udføres indvendig uden Benyttelsen af Stillads eller dermed beslægtede Ting, skulde være undtagne fra Forsikring. Vi kunne ikke se, at der her — lige saa lidt som ved det tidligere omtalte Spørgsmaal med Hensyn til Enetagesbygninger med Tagkvist — skulde være Anledning til at undtage Arbejder indvendig i Huset. Det er Arbejder, der ere forbundne med den samme Fare. Undertiden skyldes det kun Bekostningshensyn, at man undlader Stillads, og under disse Forhold kunde Bestemmelsen godt medføre, at man bruger Stillads netop for at være sikker paa at komme ind under Loven. Man skal ikke — synes jeg — fremtvinge den Slags Ting, hvor det naturlige er, at alt vedrørende Bygningsarbejde, hvorved Fare er forbunden, kommer ind under Loven. — Til samme Paragrafs Nr. 7 have vi ment, at der efter „Omnibusdrift“ skulde tilføjes „samt Automobilkørsel“. Vi leve i Automobilernes Aarhundrede, og det er

notorisk, at der ved denne Virksomhed foranlediges — ikke alene, naar den drives som Sport, men ogsaa som Nyttækørsel — Ulykkestilfælde. Endvidere ville vi under samme Paragrafs Nr. 8 have tilføjet, at „Kørsel og Transport af Varer, disses Ladning og Losning, Af- og Paalæsning, samt Arbejde ved Pakhuse og Lagere“ ogsaa skulde ind under Forsikringen. Jeg skal ikke nævne de enkelte Tilfælde — der kunde drages Tilfælde frem i Massevis — for at paavise de urimelige Forhold, der finde Sted mellem de Tilfælde, der ligge inden for Loven, og dem, der ligge uden for Loven. Det er ganske unyttigt, thi de ere omtalte saa ofte ved Behandlingen af den samme Sag tidligere i Tingene, og man kan se sig dem til af den daglige Praksis. Men vi mene, at det er nødvendigt, at de komme med ind under Loven, da det nuværende Forhold afholder Urimeligheder. — Til samme Paragrafs Nr. 10 foreslaas efter „Vindmøller“ tilføjet „Kværne, drevne med Haand- eller Hestekraft“, medens Resten af Stykket udgaa. Meningen dermed er at faa disse Haandkværne eller mindre Møller med, som bruges til at male Korn med, og som ikke er en Del af vedkommendes Næringsvirksomhed eller ikke er Næringsvirksomhed i sig selv for vedkommende Landbruger. Man mener, de bør komme ind under Forsikringen, da der med dem er forbundet samme, maaske undertiden større, Fare som med Mølleri, der drives mere rationelt, mere som Erhvervsvirksomhed. I visse Landsdele, f. Eks. i Nordvestjylland, ere de allerfleste Huse forsynede med en Mølle, som Folkene bruge til at formale noget af deres Korn paa. Om de ere til Stads nogle Steder, ved jeg ikke, maaske bruges de mindre nu end tidligere, men de bruges i alt Fald mange Steder, og ved saadanne Kværne er der mindst lige saa stor Fare som i de rigtige Møller. — Det foreslaas at tilføje to ny Stykker til samme Paragraf, nemlig Nr. 11, hvor det præciseres yderligere, at Landbrug og Skovbrug o. s. v. kommer ind under Loven, og Nr. 12, der blot er en Følge af, hvad der er anført tidligere, at Søfartsvirksomhed kommer med, hvorunder Besætningens Forsøg paa Redning af Menneskeliv.

Der er saa ingen Ændring til de følgende Paragraffer, før vi komme til § 9. Den Ændring, der her foreslaas, har jeg omtalt i Begyndelsen af mine Bemærkninger, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind derpaa nu. Lovforslagets § 5, som indeholder Ændringer til Lovens § 13,